



Василь Дунавски

## Въ мечата пещера

Романъ за деца и юноши (7)

— Добре, Зайо, ти си по-опитенъ въ това отношение. Щурчо, гледай си работата! Остави пѣснитъ за после.

— Май че азъ не ще мога да плетя рогозки.

Една катеричка му се присмѣ отъ върха на единъ високъ боръ.

— Не слушайте Щурча, — каза тя, — отъ гладъ ще умрете. Него за нищо го не бива. Сбирайте плодове, сушете ги, за да имате презъ зимата. Азъ вече съмъ си събрала достатъчно.

— Вѣрно, съседке, — каза засрамения Щурчо. — Но азъ . . . нали знаете, тъй съмъ свикналъ. . . Нищо да не похващамъ. Прощавайте, другари. Такава ми е кръвта и природата.

— Катеричката е права, — казаха въ единъ гласъ Петю и Заю.

И почнаха двама да събиратъ за презъ зимата. Напълниха едната стая съ плодове. Сега бѣха безкрайно щастливи и презъ свободнитъ часове се веселяха подъ игривата музика на своя мързеливъ приятелъ. Но тѣхното щастие не трая дълго.

Единъ день, бѣше презъ есенята, като се разхождаха важно по окапалитъ листа, Щурчо дигна очи и за мигъ се просна като отсѣченъ върху земята и занемъ. А Заю изцъкли очи и загуби ума си отъ страхъ.

Това бѣше страхъ отъ внезапно появилия се скаленъ орелъ. Но орелътъ не искаше нищо да имъ стори, друга мисль занимаваше сега ума му. Той приближи и съ благъ гласъ каза на смаяния Петю:

— Хе тамъ, задъ отсрещния лесъ, дето го виждашъ, се намира мечата пещера. Всѣки день отвътре се носи нѣкакъвъ гласъ на момиче. Това е, мисля азъ, Милка. . . заблудила се е въ гората и не може да намѣри пжтя. Ти трѣбва да я избавишъ!

— Коя е тази Милка? — запита зачудениятъ Петю.

— Че кой не знае Милка?! Русокосата дъщеря на бедната дърварка? Менъ ми се струва по-скоро, че проклетата Мецана я е откраднала. Нейнитъ мечета си играятъ съ нея, тя не може да ги понася и постоянно плаче за майка си.

— Благодаря ти, Орлийо, ще направя каквото мога.

Сетне той се обърна къмъ своитъ приятели и имъ каза:

— Хей, страхливи, хайде, ставайте!

— Не бѣше ли това черниятъ гарванъ?! — попита смъртно побледнѣлия Щурчо.

— Не.

Заю надигна глава и, като се тупна съ кракъ по гърдитъ, решително заяви:

Тогавя сигурно лошиятъ ловецъ?

Нито гарвана, нито ловеца. Това бѣше скалниятъ орелъ. Съобщи ми, че дъщерята на дърварката била въ Мечата пещера. Ти знаешъ ли къде се намира тази пещера? — обърна се той къмъ Зая.

— О-хо, колко пжти съмъ се крила тамъ въ опасни минути. Но впоследъкъ се скарахме съ мечката и не смѣя да припаря до кжщата ѝ.

— Но, ние трѣбва да спасимъ момиченцето.

— Да го спасимъ! — заявиха двама-та приятели.

— Азъ ще ви покажа мѣстото, Щурчо ще поставимъ на стража, да следи за мечката, а ти, Петю, ще гледашъ да освободишъ Милка.

Цѣла нощъ обмисляха плана на спасението.

Слънцето се подаде като рубинъ задъ далечнитъ върхове. Неговитъ лжчи бавно проникваха между пожълтѣлитъ листа на тревитъ и прогонваха пакостницата слана.

Тримата приятели трѣгнаха да вършатъ своето благородно дѣло. Щурчо предпазливо се промъкна до пещерата. Като съгледа мечката, сърдцето му примрѣ, но дългътъ му даваше куражъ.

Затаилъ дѣхъ въ близкия шубракъ, Петю наблюдаваше и чакаше удобния моментъ да присѣпни къмъ работата.

Мечката изведнажъ изрѣмжа. Щурчо едва не падна отъ цепнатината, въ която се бѣ скрилъ.

— Ставайте, мечета, — викна тя на децата си. — Ще ви вода за кжпини. . . Пъкъ и може медецъ да си близните, ако дърваритъ не сж отсѣкли старата липа.

Мечетата станаха. Рунтави, страшни. Едно отъ мечетата, като минаваше край спящата Милка, стѣпи съ лапата си върху лицето ѝ и тя изпищѣ. Сълзи бликнаха отъ очитъ ѝ. Щурчо се нажали и насмалко не заплака.

Мечетата отминаха, предвождани стъ майка си. Петю на единъ дѣхъ се намѣри при Милка и почна да я утешава.

— Не плачи, ние ще те спасимъ.

Щомъ чу човѣшки гласъ, тя се разплака по-силно и не можеше да се удържи.

Петю я хвана за ржка и поведе бързо следъ себе си. Заю и Щурчо останаха все тамъ по мѣстата си, да пазятъ, да не би мечката да се върне. Но когато премина опасността, Петю изсвири съ прѣсти, споредъ условия сигналъ, и всички се събраха наедно.

Милка продължаваше да плаче, но сега вече отъ радостъ. На нѣколко пжти тя увисваше на врата на Петя и му благодарѣше отъ цѣлата си душа.

Дружината стигна изморена, но щастлива и доволна отъ работата си, въ своята кжщурка. Очитъ на Милка бѣха сини като лазура, а коситъ ѝ свѣтѣха като злато. Като слънчеви лжчи се прѣскаха по главата ѝ тѣзи коси, а гласътъ ѝ звучеше като звънче.

Истинско щастие огрѣ тѣхната малка пещера.

Петю започна да учи Милка на четмо и писмо, Щурчо—на музика, а Заю—на мждростъ и добро.

Заваляха студени дъждове. Зимата сърдито гонѣше есенята. . .

Страшенъ трѣсъкъ се разнесе. Петю погледна презъ прозорчето и извика!

— Урра! Огънь! Нѣма вече студъ! Бѣше се запалило отъ грѣмотевицата едно дърво. Той отърча и взе огънь. Събраха дърва и накладоха огнището. Пушекътъ се провираше презъ цепнатинитъ на скалата.

Милка, доволна и радостна, пъргаво шеташе на тримата другари, като добра домакиня.

Петю взе теслата и издѣлба отъ дърво и мекъ камъкъ нѣколко сжда. Нищо повече не имъ липсваше и тѣ зачакаха спокойно зимата.

Бѣлитъ пеперуди захвърчаха. Земята побѣлѣ. Дърветата огънаха кло̀ни отъ снѣга. . . Вѣтроветъ засвириха. Но нашитъ приятели си бѣха на топло. И сити пѣха и свирѣха.

„Нека снѣга си вали. Нека всичко да затрупа и скове. Ние сме най-щастливи на земята. . .“

Кръвожаденъ вълкъ дебнѣше млада козичка, излѣзла да си подири храна. Когато той се хвърли да я разкжса, тя скокна на срещната скала. Краката ѝ се плззнаха по леда и тя полетѣ надолу. Чу се болень гласъ до вратата на пещерата. Това бѣше козата. Тя бѣше си строшила крака при падането.

— Петю, козичка! — викна Милка. Стои и не помръдва.

— Какъ ще бѣга, когато кракътъ ѝ е счупень. Ела, Милке, дрѣжъ. . . Полека! Боли я. . . — Съ голѣми усилия я прибраха на топло.

Милка грижливо я превърза.

Въ туй време се чу страхотень вой. Виеше Вълкътъ.

— Вълкъ! — рече подплашено Заю и наостри уши. — Ами сега?!

— Не се плашете, докато съмъ съ васъ, — заяви смѣло Петю.

Сетне набързо направи лжкъ и стрела. На края на стрелата постави разпалень вжгленъ. Отвори прозорчето и внимателно се прицели въ дивия звѣрѣ. Огънятъ направи кратка джга и се лепна въ челото на вълка. Животното изквича отъ болки и бързо побѣгна изъ снѣжната гора.

Седнаха да обѣдватъ. Заю съ готовность сподѣли своитъ провизии съ Козичката. Прие я дори въ своята стая. И тя се видѣ заобиколена отъ найнѣжно внимание. Колко бѣше безпомощна и самотна вънъ, срѣдъ бури и виелици, а сега тукъ, срѣдъ тая дружина, настѣпи истинско щастие за нея. Но тя имаше съ какво да се отплати. И нейната отплата бѣше неограничена за дружината. Всѣка заранъ Милка я доеше и изкарваше по пѣленъ сждъ прѣсно млѣко. Кракътъ ѝ скоро оздравѣ и тя стана по-весела. Когато се разприказваше, тя говорѣше само за остритъ скали, между които се бѣ родила и израсла. . .

(Следва)